

sionen har ønsket, at der skulde oprettes en Tuberkuloseinspektørpost, men det foreliggende Forslag gaar jo ud paa, at Tilsynet skal henlægges til Sundheds- eller Epidemikommissionen. Er det nu egentlig forsvarligt at gøre dette? Man maatte vel forudsætte, at der vilde blive lagt et betydligere Arbejde ind i Bekæmpelsen af denne specielle Sygdom, naar Ledelsen ikke blev lagt under den nuværende Epidemikommission, men i en selvstændig Inspektørs Haand. Jeg vilde meget ønske, at den højtærede Justitsminister kunde gaa med til, hvad Kommissionen har foreslaaet, at det vedkommende Tilsyn skulde have sit eget Overhoved. Det er nemlig ikke nok, at man har Lovens Bogstav, naar Bestemmelserne ikke udføres i Praxis. Det er dette sidste, der har sin store Betydning.

Det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam) anførte, at med Hensyn til Desinfektionen af Lokaler, der havde været beboede af tuberkuløse Patienter, havde Kommissionen egentlig tænkt, at en saadan Renselse burde paabydes, men den havde paa den anden Side ment, at det vilde have uheldige Følger, idet den Omstændighed, at de, der søgte Lejlighed, bleve vidende om, at den vedkommende Lejlighed var bleven desinficeret, fordi der havde været Tuberkulose blandt de forrige Beboere, vilde være en Hindring for, at vedkommende Vært fik sin Lejlighed udlejet. Jeg mener, at netop det modsatte snarest maatte være Tilfældet. Hvis de, som have lejet eller ville leje en Lejlighed, faa at vide, at den Familie, som skal fraflytte den, er tuberkuløs, vilde de snarere afholde sig fra at indflytte i Lejligheden, naar Desinfektion ikke finder Sted, end i modsat Fald, idet de dog ikke føle sig mere betryggede, naar Desinfektion finder Sted. Deri kan jeg altsaa ikke følge det ærede Medlem for Saksjøbing. Mens jeg er her ved, vil jeg bemærke, at naar det er anført, at det bør paabydes, at en tuberkuløs Patients Sengklæder eller Gangklæder desinficeres, inden de sælges eller bortgives, kan det være meget rigtigt. Om Desinfektion i alle Tilfælde er fuldstændig betryggende, saaledes at der ikke derefter er nogen Fare for Smitte, skal jeg ikke kunne udtale mig om, men det er en Kendsgerning, at ved en Desinfektion bliver Tøjet mer eller mindre ødelagt. Den vedkommende Familie er dog ikke ganske tjent med at faa sit Tøj ødelagt ved Desinfektionen, som jeg fuldt ud maa erkende er nødvendig. Vilde det da ikke være paa sin Plads,

at der, naar det viste sig, at Desinfektionen bevirkede, at Tøjet blev ødelagt, blev ydet en saadan fattig Familie nogen Erstatning? Jeg vil henstille til det ærede Udvalg, som ventelig faar med denne Sag at gøre, om man ikke kunde have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Det ærede Medlem for Saksjøbing besvarede sig noget over Bestemmelsen i Lovforslagets § 2 om Ligsynsmænd paa Landet. Han har vistnok ganske Ret i, at disse Ligsynsmænd ikke have Kvalifikation til at bedømme Dødsarsagen hos en afdød, der ikke i Forvejen har søgt Læge. Det vilde jo dog for Statistikken have overordentlig stor Betydning bestemt at kunne vide, hvor mange der er død af Tuberkulose. I Lovforslaget om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse hedder det i § 7: „Det kan af Sundhedskommissionen (Epidemikommissionen) forbydes Kvinder, som lide af Tuberkulose, at tage Tjeneste som Ammer“. Ja, det er selvfølgelig ganske konsekvent, at man her søger at værgе Familieme mod en saadan Fare for Smitte af Tuberkulose, men der kunde jo være mange andre Omraader, hvor lignende Bestemmelser burde træffes, f. Eks. overfor de Mænd og Kvinder, der tilberede vore Fødevarer. Det gælder ikke blot Slagteriarbejdere, men alle, som tilberede vor Mad. Derigennem kan der let bringes en meget skæbnesvanger Smitte, og det var maaske derfor værdt at overveje, om der ikke i § 7 skulde træffes Bestemmelser ogsaa overfor andre end Ammerne. Det kan sikkert være meget rigtigt, at en Skolelærer kan afskediges, hvis det med Sikkerhed viser sig, at han er tuberkuløs. Men skal en saadan Afskedigelse ogsaa være blivende? Han kan jo under Lægebehandlingen blive rask igen. Skal han saa være afskaaren for steds fra igen at tage fat paa sin Lærervirksomhed? Hans Plads burde dog vistnok staa ham aaben, naar det maatte erkendes, at han var helbredet. — Jeg finder det meget heldigt, at Lærerne skulle sættes i Stand til at give Oplysning om Tuberkulosens Symptomer. Dette er glædeligt, fordi saa Børnene, de mest modtagelige for denne Sygdom, kunne blive tagne under Behandling, saa snart Symptomerne vise sig. Lærerne ville derigennem kunne give Hjemmene gode sanitære Oplysninger, og jeg vilde være glad ved et saadant gensidigt Forhold mellem Skolen og Hjemmet. Det har ogsaa glædet mig, at der ved Lovforslaget sørges for, at tuberkuløse Børn, der maaske for et helt Aar eller saa indlægges paa Hospitalet, ogsaa der